

Kjære familie og venner,

Jeg innleder med et dikt -

*Det er en lykke i livet
som ikke vendes til lede:
Det at du gleder en annen
det er den eneste glede*

*Det er en sorg i verden
som ingen tårer kan lette:
Den at det var for sent
da du skjønte dette*

*Ingen kan resten av tiden
stå ved en grav og klage
Døgnet har mange timer
året har mange dage*

Arnulf Øverlands Hustavle er et dypt og tankevekkende dikt. Som dere vet hadde Kari og jeg et komplisert forhold, og Øverland bidro kanskje til at jeg i fjor sa til henne at i vår alder var det viktig at vi setter en strek over fortiden og konfliktene og forsones. Hun var enig, og nå er det en god trøst!

Likevel tenker man jo på hva som kunne vær annerledes, og hvordan livet hennes kunne ha vært uten disse konfliktene. Men jeg tenker selv at jeg har prøvd mange ganger, og dette var ikke noe jeg klarte å styre.

Heldigvis hadde hun et godt forhold til Magnus og Sigurd, som har holdt kontakt og hjulpet med praktiske ting. Hun besøkte Magnus og Anna i Bergen og var svært betatt av guttene deres, som fikk godt utvalgte barnebøker av henne. I de senere år har Sigurd tatt mye ansvar, som den eneste av oss som bor på Østlandet.

Selv om vår litt sære familie gjorde at vi begge var litt uttafor på skolen, hadde vi en god og trygg barndom, og Kari lengtet alltid tilbake til den tiden. Et punkt der jeg synes mor og far sviktet var nok å forstå hva som var viktig for at et ungt menneske skulle aksepteres blant jevnaldrende og å styrke de praktiske evner som er viktige for et godt liv. Men de var selv ikke veldig praktisk anlagt, og Kari var sta og avviste gjerne praktisk kunnskap som uviktig for henne. At hun så ble syk gjorde jo ikke dette lettere.

Slik jeg har sett og følt henne har jeg tenkte mye på hvor vanskelig og trist hun har hatt det, og det gjorde meg derfor veldig glad å få de gode epostene fra flere av dere, med så hyggelige omtaler av Kari, blant annet fra Coucheron som Bøhler

refererte til. Det var godt å høre at hun hadde et annet og bedre liv som jeg ikke hadde sett.

Kari hadde mange gode sider, og allerede i ung alder engasjerte hun seg i menneskerettsarbeid, først og fremst i Amnesty, der hun gjennom alle år skrev massevis av brev til ulike despoter for å få samvittighetsfanger frigitt eller benådet. Hun var også opptatt av flyktningsarbeid, og hun testamenterte verdien av barndomshjemmet til disse viktige og gode formålene, til Amnesty og Flyktningshjelpen.

Jeg vil gjerne takke Dorothy Ann Bøhler for at hun stilte uegennyttig opp og bidro på en så god måte til å lage en minneverdig minnestund for Kari. Mye av det jeg hadde på hjertet kom frem i din tale.

Det er jo en gang i livet man kan savne de tradisjonelle rammene kirken har for i slike viktige stunder, der vi humanetikere sliter litt med vårt mer prosaiske forhold til livet og døden. Jeg er svært takknemlig for at du og Humanetisk forbund stilte opp for oss i dag!

Til slutt vil jeg takke dere alle for at dere deltok, og invitere de som har tid og lyst til en privat samling på menighetshuset nå etterpå.